

Petr Sak: Protičeská totalitní vláda

- CZ24 News | 26. listopadu 2022

ČESKO: Základní imperativ moci je snaha moc udržet, upevnit a rozšířit.

Tento imperativ moci platí v každé společnosti a v každé době, jen se mění formy a mechanismy, jakými se tento imperativ realizuje. Rozložení moci ve společnosti je hra s nulovým součtem. Růst moci elit je možný jen souběžným poklesem moci občanů. Proto do současnosti nemáme zákon o referendu a politici s pouhou maturitou, v době, kdy jde studovat vysokou školu 60% z populačního ročníku tvrdí, že občané jsou nevzdělaní a nekompetentní, a proto nemohou rozhodovat v referendu. Procesy, jimiž elity moc posilují, jsou zároveň procesy, jimiž odebírají moc občanovi.

Dualita moci

Do Velké francouzské revoluce byla legitimní nerovnost lidí ve společnosti. Idea revoluce „Volnost, rovnost, bratrství“ znamenala předěl v západní společnosti. Tyto ideje však nebyly nastoleny pouze z filozoficko - etických a humanitních důvodů, ale také jako nástroj svržení feudalismu a nastolení kapitalismu a obměny či modernizace elit. Realizací idejí Velké francouzské revoluce v oblasti distribuce a reprodukce moci se stal demokratický politický systém, konkretizovaný americkou ústavou. Všeobecně přijímané pojetí demokracie vyjadřuje formulace: „vláda lidu, pro lid, prostřednictvím lidu“.

Ovšem poté, co se nové a modernizované elity upevnily ve svých pozicích, začala jim tato demokracie vadit, protože pokud by skutečně fungovala, byla by nepřekonatelnou bariérou v naplnění jejich touhy po moci, z níž plyne společenská pozice, majetek, kapitál, zisk. Od té doby se rozvíjejí formy

politického života, které mají vést k tomu, aby se vlk nažral a koza zůstala celá. Vznikl, reprodukuje se a rozvíjí duální politický systém. Jeden deklarovaný pro veřejnost, v němž však absentuje skutečná moc a druhý, před veřejností skrytý, v němž existuje skutečná moc, v níž probíhají podstatné procesy související s mocí a směřováním společnosti. Jako v hinduismu se mluví o vesmírné síle Mája, která vytváří iluzi skutečnosti a souběžně zastírá, že se jedná o iluzi. Podobně skutečný skrytý politický systém zastírá svou existenci a vytváří iluzi, že deklarovaný demokratický systém je skutečný. K tomu má širokou škálu prostředků; vzdělávací systém, společenské vědy a vědce usilující o kariéru s habilitačním a profesorským řízením, recenzní řízení, granty, komise, skrytou i zjevnou cenzuru, média. Součástí těchto prostředků je i systémová dualita demokracie versus totalita, která je vztažena k této fiktivní, deklarované demokracii a v propagandě a v politickém boji představuje velmi silnou zbraň.

Moc skrytého systému potřebuje formálně legalizovat svá rozhodnutí převodem do deklarovaného demokratického systému. K tomu slouží řada institucí, mechanismů a organizací. V poslední době jsou oblíbeným nástrojem politické neziskové organizace, za nimiž stojí kapitál a kryptokracie, stejně jako za médii.

Občas se však některý autentický intelektuál vymkne a zvolá „král je nahý“. Takovým hlasem volajícím na poušti je „1984“ G.Orwella nebo Konec civilizace A.Huxleyho. Ač jsou často citováni, je otázka, jak jsou chápáni.

Současná vláda Petra Fialy „byla zvolena“ českými voliči, je placena českými voliči a měla by plnit jejich vůli. Navíc také získala mandát ke své činnosti programem, který předkládala před volbami voličům. Vláda je zodpovědná svým českým voličům a má konat v jejich zájmu a v rámci svého volebního programu.

Jaký je vztah vlády ke státu? Stát je organizace vytvořená společností k zajišťování některých funkcí pro společnost a pro občana. Na to se často zapomíná a politici chtějí, aby se na to zapomnělo, protože usilují, aby si občan zvnitřnil představu, že stát mu vládne. Potom již stačí si stát zprivatizovat a mohou jeho prostřednictvím vládnout oni. V demokratickém státě však stát, stejně jako vláda, pouze slouží lidem, ale pokud překročí hranici mezi službou a vládnutím, z demokracie se stává totalita.

Na počátku myšlenek o liberální společnosti byli filozof J.S.Mill a jeden ze zakladatelů sociologie H.Spencer. Oba vyzdvihovali hodnotu jedince nad společností, tím spíše nad státem, a svobodu. Současný neoliberalismus a tzv. liberální demokracie však znásilňují jazyk a liberalismem nazývají skutečnost, tvořenou protikladnými jevy než je svoboda a hodnota jedince.

Ovládání lidí v mediální a virtuální realitě

Současná civilizace již žije především mimo časoprostor přirozeného světa, v mediální a virtuální realitě. Zatímco v minulosti člověk vnímal a vyhodnocoval události přirozeného světa a z nich si sám vyvozoval informace, v současnosti má dominantní postavení obraz skutečnosti, vytvořený v mysli pomocí druhé signální soustavy, pojmů a jazyka. Na vytvoření této fikce skutečnosti se podílejí

především média. Z mediální skutečnosti dále vychází mediokracie, ovládání lidí prostřednictvím médií. Mediální skutečnost a manipulace médií má podobný význam jako v minulých historických epochách měla pouta, vězení, otrokářství. Není cílem vlastníků médií a nové mediální skutečnosti poskytovat lidem relevantní informace, ale informace, případně dezinformace, které prospějí jejich zájmu. Jako v minulosti s dominantní přirozenou skutečností se bojovalo zbraněmi v realitě, v současnosti s dominantní mediální realitou se bojuje na dvou frontách. Jednak jde o to kategoriím a pojmům tvořícím ideologie protikladné zájmům kryptokracie, implementovat vlastní obsah a tím tyto nežádoucí ideologie vytěšňovat ze společenského vědomí. Příkladem může být zahlcení pojmem

komunismus a neomarxismus v naprosto nesmyslných souvislostech a s nesmyslným obsahem.

Druhou frontou je po ovládnutí mainstreamových médií obsazení či zlikvidování alternativních médií, které nejsou pod kontrolou kryptokracie. Prostředků k jejich likvidaci je celá řada, především to však jsou ekonomické nástroje, cenzura a zablokování.

Nečekaným průlomem do ovládání lidí prostřednictvím médií se stal internet a s ním spojená ztráta monopolu na kontrolu a šíření informací. Ideologicky a politicky využívané právo na svobodu slova a lidská práva, která fungují jako předvoj před raketami a bombami, zbrzdily reakci na zkrocení rozvolněného internetu. S několikaletým zpožděním však kryptokracie tvrdě zasáhla. Objektem cenzury se stal v údajně nejdemokratičtější zemi, s ústavou chráněnou svobodou slova, samotný její prezident.

Informace je výpověď, obraz o skutečnosti, realitě, jsoucnu ve vědomí subjektu. Mezi informací a dezinformací je tenká hráz, a dokonce i dezinformace má místo v životě člověka. Jak často je obraz skutečnosti ve vědomí naprosto přesný, odpovídající skutečnosti? To se stává zřídka. Vždyť dokonce i o nejvyšší dimenzi skutečnosti – o vesmíru dostáváme neustále dezinformaci. Při pohledu na noční oblohu dostáváme vizuální informaci o vesmíru, která je však dezinformací. Spousta hvězd, které vidíme a které tvoří podobu vesmíru v naší mysli, již neexistuje, ale světlo k nám od této neexistující hvězdy stále putuje. Co s tím CZ.NIC udělá? Vypne vesmír?

Tak jako člověk i lidstvo neustále zpřesňuje své chápání vesmíru, navzdory vesmírné dezinformaci, tak lze také pracovat s dezinformacemi v naší společnosti a výsledně je využít k přiblížení se pravdě. Většina informací je fakticky dezinformací, s větší či menší odchylkou od informace – přesného obrazu skutečnosti. Skrytá vládnoucí moc pomocí svých nástrojů přeměňuje dezinformace ve vědomí lidí a ve společenském vědomí v údajně pravdivé informace. Tak jako se v minulosti moc projevovala pouty, kříži, koncentračními tábory a vězením, v současnosti se projevuje potenciálem měnit dezinformace ve vědomí lidí v „objektivní informace“, jimž populace věří.

Starší generace uměla s dezinformacemi pracovat. Konfrontovala dezinformace komunistické propagandy s dezinformacemi antikomunistické propagandy z Hlasu Ameriky a Svobodné Evropy a výsledkem byl poměrně přijatelný obraz světa. Rozhodně byl tento obraz přesnější, než je obraz světa u současné mladé a střední generace, a to navzdory informačnímu bohatství internetu. S informacemi i dezinformacemi se totiž musí umět pracovat.

Totalitní vláda a její humanismus

Po nástupu vlády, která si říká nesmyslně demokratická, protože copak může z „demokratických voleb“ vzejít jiná než „demokratická vláda“, se po desetiletích v Česku opět zavedla cenzura, která byla zrušena v Pražském jaru a nebyla formálně zavedena ani v době normalizace, kdy jsme nebyli suverénním státem.

Nepředstavujme si, že totalitní politik musí rvát na shromážděních a bouchat pěstí do stolu. Možnou rozpolcenost člověka skvěle ukazuje film Vyšší princip, kde gestapák ve vysoké funkci, jako otec, před synkem prokazuje empatii k rybičce v akváriu, aby vzápětí nechal popravít řadu lidí. Takovým typem, tichým hlasem mluvícího, „slušného“ totalitního politika je Petr Fiala. Jeho myšlení a jednání je totalitní, avšak současně si chce zachovat image toho slušného. Výsledkem je chování „já nic, já muzikant“. Zavedl cenzuru, ale chtěl to hodit na CZ.NIC a dokonce se trochu i distancoval. Prý je to na hraně (Já nic já muzikant). CZ.NIC zase tvrdil, že cenzuru na internetu zavedl na pokyn vlády. Ovšem cenzura byla zavedena bez jakéhokoliv právního podkladu.

Opak „tichého totalitního politika“ jsem zaznamenal na internetovém videu ze zasedání pražského

zastupitelstva. V části, v níž může vystoupit veřejnost, reagovala kriticky mladá žena na přístup Prahy k soše maršála Koněva. Po ní si vzal slovo europoslanec Jiří Pospíšil a běsnil do mikrofonu, volal policii a dožadoval se zatčení a uvěznění mladé ženy. Evidentně ho rozzuřil nebezpečný precedent, že se někdo nenechal zastrašit. Připomnělo mi to dokumenty z třicátých let a nastupující německý nacizmus. Nyní, když uvidím či uslyším Jiřího Pospíšila, vždy se mi vybaví němečtí nacisté.

Michal Klíma – vládní haupcenzor

Vláda slibovala i prostřednictvím vrchního cenzora Michala Klímy schválení zákona o cenzuře. Někdy samotná osoba je zásadnější výpovědí o společnosti a její historii, než historické a politologické studie. Právě takovou osobou je Michal Klíma, současný vrchní cenzor totalitní Fialovy vlády. V nedávné době děkan filozofické fakulty UK napsal článek o době normalizace, který neodpovídal parametrům „pražské kavárny“.

Vůči autorovi byla rozpoutána štvánice, v jejímž čele stál právě Michal Klíma, který požadoval odvolání a vyhození autora z funkce. Ne věcná diskuse, ale totalitní likvidace. Společnost má malou historickou paměť, a tak i kritici z alternativy si povzdechli, jak Michal Klíma dělá ostudu svému disidentskému otci Ivanu Klímovi. Faktem však je, že nedělá ostudu, ale naopak se chová podle otcovského vzoru. Ivan Klíma jako mladý stalinista a student FF UK se podílel na vyhazování učitelů a studentů, kteří neměli údajně správný komunistický profil. Osoba Michala Klímy a jeho příběh ilustrativně ukazují, jak se ve společnosti revitalizuje totalita. Podobně jako známe biologické entity (semena, viry, bakterie), které dokáží přežít v extrémních podmínkách ve speciálním módu a při optimalizaci vnějšího prostředí dojde k jejich revitalizaci, tak zřejmě i vzorce sociálního chování, kterým Richard Dawkins říká mem, které se v minulosti osvědčily, v určitých rodinách jakoby „sociálně zmrazené“, čekají a při vhodném stavu společnosti se revitalizují. Mem je termín pro kulturní obdobu genu –replikující se jednotka kulturní informace (wikipedie). Michal Klíma je učebnicovým příkladem tohoto procesu.

Nevěřte demokratům, kteří se dožadují demokracie a svobody, když nemají moc. Skutečným demokratem je teprve ten, kdo prosazuje demokracii a svobodu slova i po získání moci.

Je naivní očekávat dnes od médií pravdu a relevantní informace. Kdo má potřebu věřit, má jít do kostela, a ne poslouchat televizi. Existuje však cesta k pravdivé informaci. Je však obtížná a intelektuálně náročná. Je to návrat do přirozené reality a k vyhodnocování reálných událostí, a reálného chování lidí. Ne tedy akceptovat hotové postoje a názory propagandistické a marketingové kampaně zkorumpovaných médií, ale vyhodnocovat dopady chování politika nebo vlády na skutečnost. V tomto smyslu vyzývá i bible návodem: „Podle ovoce, poznáte je“. O tom vypovídá známý slogan, že politik mluví, aby zakryl, co si myslí a co chce dělat.

U vládních politiků můžeme v posledních měsících sledovat ušlechtilý humanizmus ve vztahu k ukrajinským uprchlíkům. Podívejme se do minulosti a pátrejme po tomto jejich humanizmu jako rysu jejich osobnosti. Při bombardování bývalé Jugoslávie se tento humanizmus projevil známým sloganem jejich gurua Václava Havla, „humanitární bombardování“. Souhlasem tehdejší Zemanovy vlády jsme se dokonce stali stranou konfliktu. Jediní dva ministři hlasovali ve vládě proti poskytnutí vzdušného prostoru útočícím bombardérům, Eduard Zeman a Ivan David. Tito politici si zachovali tvář a autentickou mravní integritu. Miloš Zeman se po letech jako prezident alespoň omluvil srbskému národu a přiznal chybu. U současných politiků se ušlechtilý humanizmus tehdy neprojevil sebemenším záchvěvem.

Při druhé agresi vůči Iráku, která byla zahájena na základě falešné, zmanipulované informace CIA a

o níž se později představitelé USA vyjádřili jako o chybě a ministr zahraničí Colin Powel o dnu, v němž obhajoval agresi v Radě bezpečnosti OSN, jako o nejtrapnějším dnu svého života. Také při této události se česká zahraniční politika a čeští politici vyznamenali. Zatímco Francie a Německo se od agrese víceméně distancovali, český prezident Václav Havel, údajně pod vlivem Alexandra Vondry, se stal součástí tzv. bloku ochotných osmi evropských státníků a podepsal dokument podporující agresi. Vojenskou agresi, která stála životy 800 tisíc Iráčanů a miliony vyhnala z domovů, nazval Václav Havel morálně ospravedlnitelnou. Velkou podporu válce vyjadřoval i tehdejší ministr zahraničí Cyril Svoboda. Opět zpětně nenalezneme u současných politiků ani záchvěv ušlechtilého humanizmu. Stejně to bylo v případě Sýrie a Libye. Po bestiálním lynči libyjského představitel M.Kaddáfiho vražením kůlu do konečníku se neozval nad tímto zvráceným činem, ani nad projevy uspokojení z tohoto činu Hilary Clintonovou, humanizmus českých politiků.

Po kyjevském majdanu bylo v Domě odborů v Oděse upáleno přes 100 lidí, včetně žen a dětí, ukrajinskými nacisty. „Studentský vůdce“ a vládní zmocněnec pro energetickou bezpečnost Václav Bartuška ve svém vyjádření projevoval leccos, jen ne humanizmus: „Pokud se jim postavíte jako to udělali v Oděse, kde je prostě upálili, nebo v Dněpropetrovsku, kde je prostě zabili a pohřbili u silnice, tak máte klid.“

Proč u českých politiků v minulosti zcela absentuje ušlechtilý humanizmus vůči obětem válečného běsnění a proč se objevil tak náhle a v tak radikální míře? Osobnost člověka se vyvíjí, ale nemění se tak radikálně, a tak náhle, víceméně v jednom okamžiku. Je zcela nepravděpodobné, že u dospělého člověka se náhle radikálně změní osobnost či její podstatné charakteristiky. Psychika nefunguje tak, že jsem humanista podle toho, kdo oběti masakruje. Humanizmus se vztahuje k lidem a nerozlišuje národnost agresorů a obětí.

Přetvařující se psychopat manipuluje lidmi ve svůj prospěch a potěšení

Je však zcela běžné, že psychopati, u kterých sociální citění absentuje, pro dosahování svých cílů emoce předstírají. Jsou režiséry a herci svého vlastního života. Logicky vyplývá již jen poslední otázka. Proč čeští politici začali náhle hrát tuto roli, jaká je jejich motivace. Logickou analýzou lze dospět k odpovědi, jedná se o zadání, o úkol z vnějšku.

Nakolik je např. věrohodná proklamace o ukrajinských uprchlících „vždyť to jsou lidé“. A čeští důchodci, s důchodem menším než deset tisíc, kteří nemají na léky a na rozdíl od ukrajinských uprchlíků celý život vytvářeli hodnoty, platili daně a sociální a zdravotní pojištění, nejsou lidé. Ukrajínští uprchlíci mají dopravu zdarma, ale českým důchodcům a studentům vláda zdražila cestovné na dvojnásobek, protože je třeba bojovat s inflací. Čeští žadatelé o sociální dávky musí prokazovat, že nemají majetek, zatímco u ukrajinských uprchlíků nejsou milionová auta překážkou pro dávky.

Kapitál, který vlastní a ovládá média, vytváří lidmi vnímanou skutečnost, v níž jsou lidé lehce manipulovatelní. Podstatné informace jsou proto jiné než to, co se na nás valí z České televize. V době covidu nejpodstatnější informace byla ta, že farmaceutické firmy vlastní stejný kapitál jako média. Zájem kapitálu je vždy jen jeden – maximalizace zisku. A z toho se dá odvodit vše další. Trapnost a až směšnost redaktorů České televize pozorujeme neustále. Z údajných morálních výšin s despektem umravňovala Světlana Witovská předsedu SPD Tomia Okamuru. Copak byste bral ropu od Rusů, kteří zabíjejí Ukrajince? Nikdy jsem tutěž S.Witovskou neslyšel plédovat za sankce proti USA, protože zabíjejí Iráčany, Syřany, Libyjce a organizují převraty v cizích zemích.

Manipulovatelnost lidí se v době covidu ukázala na netoleranci, agresivitě a udávání. Stejně tak, jako v době války na Ukrajině. Zároveň se ukazuje potřeba patřit k těm správným, privilegovaným a tuto pozici je třeba si zasloužit. K tomu vede cesta stále větší agresivitou. Již se dokonce udávají lidé za

písmeno Z na chlebíčkách. V minulosti jsem se neztotožňoval s extrémními názory na Čechy jako na národ udavačů na základě chování v protektorátu. Ovšem současná vlna udavačů mě zcela šokovala. Dokonce hlavní cenzor, spojený s výzvou vlády k udávání Michal Klíma, musel snaživé udavače přibrzdit, protože nemá aparát, aby takové množství udání mohl zúradovat.

Lidé ve funkcích si musí funkci zasloužit, a tak se zakazuje Čajkovský, Netrebko. Chování těchto lidí mi připomnělo Rudé gardy, provádějící kulturní revoluci v Číně v šedesátých letech. Jenomže čínští rudí gardisté byli postpubescenti, zatímco současní fanatici jsou dospělí politici, novináři a oběti jejich propagandy. Co však mají rudí gardisté a současní čeští fanatici společné je iracionalita, absence kompetentní analýzy, předřazování soudů před analýzu a vynucování určitých názorů a „hlášení k vlajce“ silovými prostředky, včetně vyhrožování vězením. Dav je vždy nebezpečný, ať je na náměstí nebo sročen v mediálním a virtuálním prostoru. Nebezpečný je především vlastností, kterou u davu objevil již klasik psychologie davu Gustave Le Bon a sice, že bez ohledu na inteligenci a vzdělanost, jakmile se jedinec stane součástí davu, jeho inteligence, vzdělanost a rozumové kompetence přestanou fungovat a on reaguje spolu s davem na té nejprimitivnější úrovni.

Odpovědnost politiků a stav společnosti

O současnou inflaci a drahotě se politici a politikům obslužní ekonomové, novináři a politologové vyjadřují, že politici za ní nemohou. Opak je pravdou. Za současnou situaci mohou všechny politické garnitury od listopadu 1989 po současnost.

Kdo může za rozprodání distribuce vody zahraničnímu kapitálu, přičemž hmotná „infrastruktura trubek v zemi“ s jejich nutným nákladným udržováním zůstal obcím a státu? Výsledkem je cena vody pro české občany. Z původních 0,80 Kč za krychlový metr na 100 až 150krát vyšší cenu než byla původně. Odpovědní jsou politici.

- Kdo může za částečnou privatizaci ČEZu? Politici.
- Kdo může za prodej Transgasu německému kapitálu a za rekordní ceny plynu pro české občany? Politici.
- Kdo může za nákup ruské ropy od Němců za násobně vyšší ceny, než by byla přímá koupě ruské ropy? Kdo může za to, že nemáme dlouhodobé smlouvy na nákup ropy jako např. Maďarsko, s několikanásobně nižšími cenami? Kdo může za to, že zásobníky plynu a ropy nevlastní stát, ale soukromí podnikatelé? Politici.
- Kde jsou peníze za privatizaci české ekonomiky, většinou do rukou zahraničního kapitálu? Jak to, že po této privatizaci místo peněz na účtech mají veřejné rozpočty dluh 4 biliony Kč? Kdo za to může? Politici.
- Kdo může za likvidaci českého zemědělství, kdy ze 100procentní soběstačnosti jsme spadli na 40 procentní soběstačnost, tedy nesoběstačnost? Politici.
- Kdo může za likvidaci české obchodní sítě a vydání českého spotřebitele západním řetězcům, které se na českém trhu zbavují potravin, které by vzhledem k jejich kvalitě na západním trhu neprodali? Politici.
- Kdo může za likvidaci zdravotnických zařízení a snižování dostupnosti zdravotní péče pro občany? Politici.
- Z české armády se stal sbor invazních jednotek, které provádějí nesmyslné vojenské agrese po světě. Prezident M. Zeman, velký zastánce těchto agresí, tvrdil, že v Afganistánu se bojuje za Prahu. Když jsme utekli z Afganistánu, jak to, že Praha ještě stojí a nevšiml jsem si, že by se

změnila po našem vyklizení Afganistánu. Kdo může za to, že jsme se stali válečnými agresory, což je zcela v rozporu s českou tradicí? Kdo může za morální a finanční náklady těchto agresí? Politici.

- Kdo může za reformy ve školství, které vedly k dramatickému propadu vzdělanosti české populace? Politici.

Tchajwanský předseda senátu a ukrajinský předseda vlády

Protičeská vláda

Vlády si dávají z marketingových a propagandistických důvodů přívlastky, které mají jednak překrýt skutečné chování, jednak obsadit veškerý prostor spjatý s tímto přívlastkem. Často se však ukáže, že charakteristika vlády je v přímém rozporu se skutečností

Vláda „národní oběti“ (Čalfova) obětovala národní majetek vytvořením podmínek pro jeho rozkradení. Nečasová „protikorupční vláda“ byla vládou nejvíce korupční. Dokonce se muselo korumpovat i za možnost přijetí premiérem Nečasem. Nejenže státní zakázky trhaly díky provizím rekordy, ale i pouhé vkročení do kanceláře premiéra se neobešlo bez statisícových kabelek či zlatých šperků pro jeho „vedoucí sekretariátu“. A za co všechno ještě se ještě muselo korumpovat? Tehdejší špičky ODS nepochybně minimálně o této korupci věděli, pokud se na ní přímo nepodíleli a neবাদila jim. Dnes jsou stejní lidé zpátky u moci a ve vládě.

Dosazení přívlastku vlády a obsazení pojmu protikorupční má určitý politický smysl, vláda obsadí všechny protikorupční instituce, mechanismy, mediální kanály, vytěsni všechny případné jiné kritiky a tím je její korupce ochráněna.

Případná následná soudní rozhodnutí nelze vnímat jako výron práva nebo dokonce spravedlnosti, ale je třeba hledat klíče k dešifrování rozsudku. Podobně jako ve fyzice se s rychlostí mění hmotnost, v justici se zvyšující mocí a velikostí majetku obžalovaného se proměňuje i právo. Tento jev bych nazval dilatace práva v závislosti na penězích a moci.

Současná vláda jde v těchto šlépějích a charakterizuje se jako vláda demokratická, ač ve svém chování již překročila hranice mezi demokracií a totalitou.

Druhou stranou mince v případě moci je odpovědnost. Kdo přebírá moc, přebírá i odpovědnost. To však politici odmítají, odpovědnost přisuzují pouze konkurenčním politikům a stranám. V duchu této logiky odmítá současná vláda odpovědnost za současnou inflaci, drahotu, růst počtu lidí padajících do bída a exekucí. Podle nich za tyto jevy může předchozí vláda a procesy v Evropě, na které nemají žádný vliv.

Skutečnost je však jiná a lze to jednoduše doložit. Přímou učebnicovým, ve své podstatě sebeobžalujícím příkladem je vystoupení Petra Fialy v parlamentu v reakci na interpelaci poslankyně SPD Marie Pošarové k cenám elektřiny. Stát je 70% vlastníkem ČEZu. Stát, to znamená občané České republiky, pro které stát ČEZ spravuje. Navzdory tomu, že občané ČEZ vlastní, je ČEZ hlavním subjektem odpovědným za drahotu a inflaci, protože cena elektřiny se promítá nejen do přímých plateb občanů a podnikatelů, ale nepřímo do celé ekonomiky. V Česku se elektrická energie vyrábí v ceně 25 haléřů za 1 kWh, ale domácnostem se prodává za 10 Kč za 1 kWh. Za tuto spekulativně vyhnanou cenu se prodává česká elektřina českým odběratelům. Za elektřinu vyrobenou v elektrárnách postavených za peníze českých občanů platí Češi nejvyšší cenu na světě. Avšak mohou být s Petrem Fialou dle jeho návodu šťastni, že na vládu nemají vliv komunisté.

Interpelující poslankyně po Petru Fialovi žádala, aby ČEZ nejdříve za reálnou cenu prodal elektřinu

svým českým odběratelům (vlastníkům ČEZu) a teprve zbytek elektřiny realizoval na burze. Petr Fiala to odmítl s tím, že by se menšinoví vlastníci mohli zlobit a žalovat stát. Dokonce odmítl, aby stát odkoupil od minoritních vlastníků jejich podíl. Proč mají podnikatelé zájem získávat většinový podíl? Aby mohli podnik ovládat! Ne tak Petr Fiala, podle kterého má stát většinový podíl, aby realizoval zájmy minoritních vlastníků, podle známého hesla „socializovat ztráty, privatizovat zisk“. A v době ekonomické likvidace českých domácností prostřednictvím elektrické energie ředitel ČEZu dostane odměnu 135 milionů Kč. Za co, jaký úkol, zadání splnil? Zbídačení české populace? Petr Fiala evidentně neprosazuje zájmy českých občanů, ale minoritních vlastníků. Oprávněně lze dokonce vyvodit, že pauperizace (viz *zbídačení*) české populace je záměrem. Vláda, prostřednictvím státu a ČEZu okrade české občany a z tohoto lupu jim možná něco odsype. Je to jako kdyby zloděj ukradl tisíc korun a okradenému dal 40 Kč na tramvaj. Češi však nechtějí žebračky, chtějí, aby je vláda, resp. stát neokrádal.

Přehled odměn, poměr pevné a pohyblivé složky (v tis. Kč)	Pevná složka odměny			Pohyblivá složka odměny závislá na plnění ukazatelů výkonnosti				Celková výše odměny ⁶⁾	Poměr pevné složky z celkové výše odměny	Poměr pohyblivé složky z celkové výše odměny
	Fixní měsíční odměny (v souhrnu za celý rok 2021)	Benefity	Penzijní výhody	Roční odměna závislá na plnění ukazatelů výkonnosti ²⁾	Dlouhodobá výkonnostní odměna ³⁾	Cílová odměna ⁴⁾	Tantiéma ⁵⁾			
Daniel Beneš	12 884	1 853	0 ⁹⁾	20 110	0	0	0	34 847	42,3 %	57,7 %
Pavel Cyrani	8 870	1 311	16	7 811	0	0	0	18 008	56,6 %	43,4 %
Michaela Chaloupková	7 308	1 292	16	6 000	0	0	0	14 616	59,0 %	41,0 %
Jan Kalina ⁸⁾	3 480	1 154	8	1 365	0	0	0	6 007	77,3 %	22,7 %
Martin Novák	9 195	1 475	16	9 450	0	0	0	20 136	53,1 %	46,9 %
Tomáš Pleskač	8 717	1 465	16	7 811	0	0	0	18 009	56,6 %	43,4 %
Ladislav Štěpánek ⁷⁾	3 938	406	8	4 635	0	0	0	8 987	48,4 %	51,6 %
Bohdan Zronek	7 112	1 343	16	5 886	0	0	0	14 357	59,0 %	41,0 %

Realizované odměny vedoucím funkcionářům podniku ČEZ ve většinovém vlastnictví státu

Kdo jsou minoritní vlastníci? Nejsou to především Američané? Potom by z preference zájmů menšinových vlastníků nad zájmy českých většinových vlastníků se dalo o Petru Fialovi leccos vyvodit.

Zvláště, když přihlídneme k dalšímu chování Fialovy protičeské totalitní vlády. Ekonomicky negramotná hysterická kampaň proti ruskému plynu a ropě má také evidentně protičeský charakter a dopady. Mediálně silová kampaň, vynucující názor, že neodebíráním ruské ropy a plynu zničíme Rusko, je hloupá až absurdní. Dopady budou daleko horší na českou ekonomiku a populaci než na Rusko. Není tedy záměrem zbídačení české populace? V každém případě se jedná o politiku více protičeskou než protiruskou.

Totalitní vláda

Každá vláda, která provádí politiku proti svému národu, musí hledat nástroje, jak tuto politiku prosadit. Prvoplánově se uchyluje k nástrojům totality. Tuto cestu krátce po svém nástupu zvolila Fialova vláda, a jsou to nástroje zcela brutální:

- Zavedení cenzury a snaha o likvidaci alternativních médií a alternativních názorů.
- Prostřednictvím nejvyššího státního zástupce a bývalého komunistického vojenského prokurátora Igora Stříže, státem zakázané myšlení, neboť myšlenky odchylné od vládou deklarovaného názoru budou trestané 3,5 rokem vězení. (Ve vládě tyto názory formují takoví intelektuální velikáni jako je Pekarová, Černochová, Langšádlová).
- Výzva vlády občanům k udávání spoluobčanů s nepovolenými názory a šířícími neschválené informace.

Zatímco stále slyšíme Věrou Jourovou deklarovanou floskuli „naše evropské hodnoty“, skutečné evropské hodnoty, které se v evropské duchovní tradici utvářely v konfrontaci s církevní totalitou od 17. století a jsou vyjádřeny významnými evropskými humanisty a filozofy, popírají bruselské pojetí evropských hodnot.

*Voltaire: **Nesouhlasím s Vámi, ale udělám vše pro to, abyste mohl své názory říkat**“.*

*Descartes: **Myslím, tedy jsem**.*

Tolerance, metodologická skepse a priorita individuálního vědomí nad státem a mocí jsou skutečné evropské hodnoty, které se totalitní Fialova vláda snaží zlikvidovat. Myšlení, pochybování a svoboda myšlenky a pochybnosti sociálně sdílet, tvoří lidskou podstatu. Tím, že Fialova totalitní vláda chce zlikvidovat tuto lidskou dimenzi, usiluje o redukci českého člověka na živočišnou úroveň.

Zdroj: FB První Zpravy